

vendigt Supplement til nærværende Lov, naar man vil dømme om, hvoreledes det Forhold skal ordnes eller bliver ordnet. Det har under Overveielserne af Loven været forudsat fra sagkyndig Side, hvad jeg nu hører her bekræftet ligeledes fra sagkyndig Side, at det kan ikke hjælpe at stille en saadan Forbring op i en Lov som den, at man skal indrette røgfortørende Ildsteder, thi denne Røgfortøring er, saaledes som det af det ærede Medlem, der nys havde Ordet (Blom), blev bemærket, Noget, der i Teknikernes Dine ikke eksisterer. Man kan derfor ikke komme Sagen nærmere end at foreskrive Cierne, at de skulle træffe fornødne Foranstaltninger i den Henseende for at betrygge de Omboende, idet de altsaa selv maa om, hvoreledes de ville indrette sig for at opfylde Lovens Forkrift. I nogle Tilfælde vil det, de have at gjøre, være at antage bedre Folk til at besøge Indfyringen; i andre Tilfælde maa de muligen foretage Forandringer ved Indfyriingsindretningen, men noget Almindeligt i saa Henseende er det ikke muligt at foreskrive. Derfor er det, man er gaaet den Vej. — Endelig skal jeg bemærke med Hensyn til § 14, at det Spørgsmaal, som en æret Landsthingsmand berørte om Erstatningens Fastsettelse i de Tilfælde, der høre under Paragrafen, er jo et meget omdebatteret Spørgsmaal, og det er det ærede Medlem bejendt, at det i mangfoldige fremmede Love er ordnet paa lignende Maade som nu her i Kjøbenhavn endog saa. Det er et meget omtvistet og omtvisteligt Spørgsmaal, hvad der i den Henseende kræves til Begrebet fuld Erstatning. Smidlerdix foreskommer det mig, at naar man nu ser hen til, at vi engang have denne Regel her i Kjøbenhavn, at Ciernen er forpligtet til at lade sig fradrage i Erstatningen den forøgede Fordel, han har ved det ny Anlæg, kan man ikke negte, at Billighedens forbringerne ere tilstrækkelig paretagne, og at man desfer Kommunen og de paagjældende Ciere ligelig imellem, naar man stiller Cierne saaledes, at de kunne vælge enten Expropriation iærksat og Erstatning beregnet paa den hidtil gjældende Maade, efter hvilken jo adskillige Mennesker ere blevne behandlede i de forløbne Aar, eller forlange, at Kommunen skal overtage den hele Eiendom og saa naturligtvis betale ham Erstatning for den, hvorunder saa naturligtvis ogsaa kommer Erstatning for det Næringsstab, han kan lide ved at blive nødt til at flytte. Jeg tror derfor, at det er en Bestemmelse, man dog skal betænke sig noget paa at røre ved, da den har Tidens Hævd, og jeg ikke skjønner rettere, end at Ubilligheden er i alt Væsentligt afhjulpen ved Tilføielsen. Navnlig den modificerende Tilføielse har nærmest sit Forbillede i Kjøbstædernes Bygningslov af 30te December 1858, hvor netop den Regel blev indført for første Gang, at Grundæteren ikke behøver at indlade sig

paa den partielle Afstaaelse af Grunden, naar han tror ikke at finde sin Regning derved, men kan forlange, at Kommunalbestyrelsen skal overtage den hele Eiendom. Som sagt, det er et overmaade omtvistet Spørgsmaal, hvor man i en Uendelighed kan møde op med Autoriteter og paa-vise Love andre Steder fra i Verden, der hvile baade paa det ene og det andet Princip i den Henseende. Til disse Bemærkninger skal jeg foreløbig indstrænge mig, idet jeg gjentager, at de mange Detailler, der maa blive Spørgsmaal om ved en Lov af denne Art, nepper egne sig til at fremdrages ved en første Behandling.

Kaiser: Jeg vilde blot gjøre den Bemærkning, som efter den ærede Ministers Foredrag maaste er overflødig, at der gives Mere, end der egentlig følger af det ærede Medlems Forlangende med Hensyn til Forebyggelsen af Røg i saadanne Skorstene, som nu høre til Fabriker, idet Røgen absolut forbudes gennem den Bestemmelse, der vil ledsage dette Lovforslag, nemlig i Sundhedsvedtægten. Det ærede Medlem her ligeoverfor (Blom) mente, at det vilde være hensigtsmæssigt at sætte en udtryffeligt Bestemmelse i § 37, om det var dansk eller svensk Maal, der skulde bruges ved Valget af Bygningsstømmer. Dertil vil jeg kun gjøre opmærksom paa, at saadan som Paragrafen er affattet, vil der slet ikke kunne være Tvivl om, at det maa være det Maal, som bruges heri Landet, for der staar ikke Tømmer af en vis Art, saaledes at man kunde tænke sig, om det gik i Handelen med det ene eller det andet Lands Maal, men der staar, at „Hjelkerne i en Bygning skulle i færdig Tilstand“ have et vist Maal og dette i „færdig Tilstand“ afgjør hele Spørgsmaalet, saa jeg tror, at det ærede Medlem ved at lægge Mærke til Lovforslagets Udtryk, at den Tvivl, der ellers kunde have været, er hævet her. Den Omstændighed, at Hjelkerne kunne være vandtantebe, saa at det undertiden kan være vanskeligt at bestemme Maalet, er ligeledes hævet, idet der siges, at, hvor Tømmeret er saa lidt skarptantet, at et Tværnit paa Midten af Længden ikke er firkantet, kan Bygningsinspektøren ved at maale det paa Midten afgive en Kjendelse om, hvorvidt det kan gaa under det Maal, det skulde have efter Loven. Jeg tror, at naar dette sammenholdes, vil det ærede Medlem kunne finde sig tilfreds med Lovforslaget, saaledes som det er affattet.

Wagen: Jeg er selvfølgelig ganske enig med den høitærede Minister i, at det er et meget omtvistet Spørgsmaal, som er ordnet forskjelligt; men jeg spørger dog: Hvoreledes er Reglen heritillands? Og jeg tror at kunne sige, at den almindelige Regel heritillands er, at den Slags Forhøielse af Værdien ikke fradrages; ialtsald findes der ikke saadanne Bestemmelser i